

Velkomoravští běžci

Petra Pikulová (3. místo v I. kategorii)

Přes zimu se na Velké Moravě moc nesportovalo. To taky totiž ještě bývaly mrazy, až se praštilo. Ne jako dnes, kdy napadne pár centimetrů sněhu a pak zase roztaje. Když už byla na Velké Moravě zima, byla to Zima s velkým Z. Lidi byli tehdy rádi, když zmrzli jenom trošku a ne úplně. Jak ale začalo jaro, hned jak se první kytičky odvážily povystrčit nosy ze svých podzemních úkrytů, otužilce z Velké Moravy nemohlo nic zastavit. Oblékli středověké kraťasy, středověká trička a středověké běžecké boty a od rána do večera trénovali na závody. Velký přespolní běh se konal zrovna v tu dobu, kdy jaro přecházelo v léto, aby běžcům nebyla ani zima ani vedro. Každý mladík chtěl vyhrát.

Také Hněvek toužil proběhnout cílem jako první, proto začal cvičit ještě dříve, než většina ostatních. I přesto, že stále ležel sněh, každé ráno, když vstal, si udělal vedle stolu ve své chýši padesát dřepů na rozechlání, po snídání padesát kliků a potom běhal okolo svého domku tak dlouho, až mu zčervenaly uši mrazem. Jakmile se na Velkou Moravu zatoulalo jaro, Hněvek toho patřičně využil. Jeho sportovní boty se sice rozpadaly (nutno podotknout, že tehdy nestála běžecká obuv ani za velký kulový), ale to ho nemohlo odradit.

Ráno vstával Hněvek se slepicemi, jen aby si mohl připravit vydatnou snídani a hned vyrazit. Běžel podél potoka u nich ve vsi, zabočil do stráně nad řekou, vyběhl až na kopec k malé kapliče, pomodlil se k Bohu, jak učili bratři Konstantin s Metodějem. Pak zase utíkal z kopce dolů a řítil se dál. Denně takhle naběhal desítky kilometrů přes hory a doly, lesy i vody. Jakmile se vkradla do krajiny tma, Hněvek už zas ležel doma zachumlaný pod peřinou a pomalu začínal chrápat, aby přes noc nastřádal dostatek energie na další trénink. Den před závodem ovšem jen odpočíval, aby neplýtval drahocennou energií. Přece jen to bude navzdory důkladné přípravě těžký běh. Přecházel po osadě, ve které bydlel, a samou nervozitou kopal špičkou svojí boty do všeho, na co narazil.

Pod rozložitou lipou seděl mladík, který se také připravoval na velký závod. Zlověd, tak se ten kluk jmenoval. Mávl na Hněvka, aby jako přišel blíž a sedl si vedle něj. Jakmile to Hněvek udělal, Zlověd otevřel dlaň a strkal mu trochu žlutého prášku, o kterém tvrdil, že mu pomůže zítra běžet. Hněvek jej však nepřijal, jelikož chtěl závod vyhrát svojí vlastní silou. Tak aspoň víme, kdy a kde vznikl doping.

Zlovědův podvod Hněvka tak dopálil, že kopl pořádně do nebohé staré lípy, která opravdu za nic nemohla. Strom však neutrpěl žádnou újmu, to mladíkova už tak dost křehká bota se konečně definitivně rozpadla. Celý zbytek dne a půlku noci se pak snažil sehnat

náhradu, až mu konečně jeden kupec z vesnice za lesem prodal novou. Hněvek padl doma do postele, okamžitě usnul únavou a spánek ho odnesl daleko, daleko pryč. Druhého dne, když konečně vylezl z domku, mu už slunce stálo nad hlavou.

Mladík se bez snídaně oblékl rychleji než blesk a na místo, kde se běh pořádal, dorazil akorát, když dobíhal Zlověd jako první do cíle. Starší osady mu předal odměnu pro vítěze, zatímco mladý učenec, který jako jediný v okolí ovládal umění písma, vytesal do velkého kamene Zlovědovo jméno. Jak postupně dobíhali ostatní závodníci, na kamenné desce přibývala jména jich všech. Hněvka přepadl nefalšovaný hněv. Na prvním místě té desky mělo stát jeho jméno. Vždyť Zlověd je prachobyčejný švindlíř, tak jak mohl vyhrát? Tak to tedy ne! Pod rouškou noci se Hněvek vyplížil ven, aby našel desku se jmény běžců. Popadl nejbližší palici a po chvilce váhání rozbil kámen na maličké kusy.

Když druhého rána zjistili, co se stalo, rozhodli se ze samého smutku nad takovým vandalstvím už nikdy závody nepořádat. A právě proto dnes nemáme ani ponětí, že se na Velké Moravě kdysi běhaly přespolní běhy.